

CAPITOLUL 1

Dealurile unduitoare din sud-estul Oklahomei încep din Norman, întinzându-se de-a curmezișul Arkansasului și lasă prea puțin să se vadă bogatele zăcăminte de țiței care se aflau cândva în pânțele lor. Ținutul e presărat cu o serie de sonde vechi; cele active se agită, pompând câțiva litri de petrol cu fiecare răsucire domoală și îndemnând trecătorii să se întrebe dacă efortul merită făcut într-adevăr. Altele s-au dat, pur și simplu, bătute și stau neclintite în mijlocul câmpurilor, ca un memento ruginit al zilelor de glorie, când existau jeturi în plină erupție, prospectori și averi dobândite peste noapte.

Sondele sunt împrăștiate prin întreaga regiune agricolă care înconjoară Ada, un vechi oraș petrolier cu șaisprezece mii de locuitori, unde există un colegiu și un tribunal districtual. Dar sunt inutile – țițeiul a dispărut. Acum, în Ada banii sunt aduși de orele de muncă în fabrici, în morile de grâne și în livezile cu nuci americani.

Centrul orașului se află în plină activitate. Pe Main Street nu există clădiri pustii sau cu ferestrele bătute în scânduri. Comercianții supraviețuiesc, cu toate că multe

dintre afacerile lor s-au mutat la periferie. Restaurantele sunt aglomerate la ora prânzului.

Tribunalul districtului Pontotoc e vechi, strâmt și ticsit de avocați și de clienții lor. În jurul său se află obișnuita harababură de clădiri administrative și de birouri avocațești. Închisoarea, un bloc scund și fără ferestre, a fost construită, dintr-o rațiune uitată, pe peluza tribunalului. Năpasta metamfetaminei o menține plină.

Main Street se termină în campusul Universității East Central, căminul a patru mii de studenți, majoritatea navetiști. Acesta pompează viață în venele comunității, grație prinosului de prosperitate al tinereții și al facultății care aduce o notă de diversitate în sud-estul Oklahomei.

Puține lucruri scapă vigilenței ziariștilor de la *Ada Evening News*, un cotidian difuzat în toată regiunea, care face față cu mult efort competiției cu *The Oklahoman*, cel mai puternic ziar din stat. Pe prima pagină se găsesc, de obicei, noutățile apărute pe plan mondial și național, urmând cele din stat și din zonă, apoi problemele importante – competițiile sportive între licee, politica locală, agenda comunității și necrologurile.

Locuitorii din Ada și din districtul Pontotoc sunt un amalgam plăcut de sudiști provinciali și de oameni independenți, din vest. Vorbesc cu un accent care ar putea fi din Texas sau Arkansas, cu i-uri plate și alte vocale prelungi. Suntem în ținutul indienilor Chickasaw. În Oklahoma se află mai mulți băștinași americani decât în oricare alt stat și, după o sută de ani de căsătorii mixte, mulți dintre cei care se consideră albi au sânge indian. Stigmatizarea se estompează cu repeziciune; acum sunt cu adevărat mândri de obârșia lor.

Fundamentalismul religios este o realitate în Ada. Orașul are cincizeci de biserici, aparținând unei duzini de culte creștine. Toate sunt active, și nu numai duminica. Există o biserică catolică și una episcopală, dar nici un templu și nici o sinagogă. Majoritatea locuitorilor sunt creștini, sau se preînd a fi, și este de așteptat să fie enoriașii unei biserici. Statutul social al unei persoane este adesea determinat de afilierea sa religioasă.

Având șaisprezece mii de locuitori, Ada este considerat un oraș mare pentru un stat rural ca Oklahoma și atrage investiții în fabrici și magazine cu prețuri reduse. Muncitorii și vânzătorii fac naveta, cu automobilul, din mai multe districte. Ada e la douăzeci și nouă de kilometri sud-est de Oklahoma City și la trei ore de mers către nord față de Dallas. Toată lumea cunoaște pe cineva care lucrează sau care locuiește în Texas.

Cel mai important suport al mândriei locale este creșterea de cai „de curse”. Unii dintre cei mai buni provin din ranch-urile din Ada. Iar când echipa Ada High Cougars mai câștigă titlul la fotbal, orașenii sunt țațoși ani de-a rândul.

E un loc prietenos, plin de oameni care stau de vorbă cu străinii, discută întotdeauna între ei și sunt dornici să ajute pe oricine a dat de greu. Copiii se joacă pe peluzele umbrite din fața caselor. Ușile stau descuiate în timpul zilei. Escapadele nocturne ale adolescenților pricinuiesc foarte puține necazuri.

Dacă nu ar fi fost săvârșite cele două crime notorii de la începutul anilor 1980, Ada ar fi rămas un oraș neremarcat de restul lumii. Ceea ce le-ar fi convenit de minune oamenilor de treabă din districtul Pontotoc.

PARCĂ SUPUNÂNDU-SE unei hotărâri nescrise a municipalității, majoritatea cluburilor de noapte și barurilor din Ada se aflau la periferia orașului, exilate pentru a ține drojdia societății și necazurile pe care le provoacă departe de cetățenii mai cumsecade. Unul dintre aceste localuri era Coachlight, o construcție cavernoasă, metalică, cu lumină slabă, bere ieftină, tonomat, orchestră în week-enduri, ring de dans și o parcare întinsă, pietruită, în care numărul camionetelor prăfuite îl depășea cu mult pe al berlinelor. Clienții obișnuiți erau cei la care te-ai fi putut aștepta – muncitori din fabrică dornici să guste un pâhărel înainte de întoarcerea acasă, băieți de la țară amatori de distracție, noctambulii de douăzeci și ceva de ani și mulțimea cu chef de dans și de petrecere adunată ca să asculte muzică live. Vince Gill și Randy Travis trecuseră pe acolo în primii ani ai carierelor lor.

Era un loc popular și aglomerat, având ca angajați cu program redus numeroși barmani, oameni de ordine și chelnerițe. Una dintre cele din urmă era Debbie Carter, o fată de douăzeci și unu de ani din localitate, care absolvise liceul cu câțiva ani în urmă și se bucura de viața de femeie necăsătorită. Mai avea încă două slujbe cu program redus și lucra, ocazional, și ca dădacă. Avea mașină și locuia singură într-un apartament cu trei camere situat deasupra unui garaj din Eighth Street, în apropierea Universității East Central. Era o fată frumoasă, cu părul negru, zveltă, athletică, populară printre băieți și foarte independentă.

Mama ei, Peggy Stillwell, era îngrijorată pentru că fata petrecea prea mult timp la Coachlight și în alte cluburi. Nu o crescuse pentru o astfel de viață; de fapt, Debbie fusese crescută în spiritul bisericii. Totuși, după terminarea liceului, începuse să umble pe la petreceri și să

prefere orele târzii. Peggy obiectase și se certaseră uneori din cauza noului ei stil de viață. Debbie se hotărâse să devină independentă. Își găsisse un apartament și plecase de acasă, dar rămăsese foarte apropiată de mama ei.

În noaptea de 7 decembrie a anului 1982, Debbie era de serviciu la Coachlight, servind clienții cu băutură și tot uitându-se la ceas. Era o noapte lejeră și și-a întrebat șeful dacă își putea lua liber, ca să petreacă în local cu cunoscuții ei. El a fost de acord, așa că, în curând, era așezată la o masă, bând ceva împreună cu Gina Vietta, o bună prietenă din anii de liceu, și cu alți câțiva amici. Un alt prieten din liceu, Glen Gore, s-a apropiat de ei, invitând-o la dans. Ea a acceptat invitația, dar la mijlocul melodiei s-a oprit brusc și s-a îndepărtat, furioasă, de Gore. Mai târziu, în toaleta femeilor, a spus că s-ar fi simțit mai în siguranță dacă una dintre prietene și-ar fi petrecut noaptea în apartamentul ei, însă fără să precizeze ce anume o îngrijora.

La Coachlight, pregătirile pentru închidere au început devreme, în jurul orei douăsprezece și jumătate noaptea, iar Gina Vietta a invitat o parte a grupului să mai bea ceva în apartamentul ei. Mulți au acceptat, însă Debbie era obosită și flămândă și, pur și simplu, dorea să se ducă acasă. Au ieșit cu toții din club, fără nici o grabă.

Mai multe persoane au văzut-o pe Debbie în parcare, stând de vorbă cu Glen Gore în timp ce localul se închidea. Tommy Glover o cunoștea foarte bine pentru că lucraseră împreună la o fabrică locală de sticlă. Îl cunoștea și pe Gore. Când se urca în camionetă ca să plece, a zărit-o pe Debbie deschizând portiera din stânga a mașinii ei. Gore a apărut ca din pământ, au vorbit câteva secunde, apoi ea l-a împins, îndepărtându-l.

Atât Mike, cât și Terri Carpenter lucrau la Coachlight, el fiind om de ordine, iar ea chelneriță. Au trecut pe lângă mașina lui Debbie, îndreptându-se către a lor. Ea stătea pe locul șoferului, discutând cu Glen Gore, care se afla dincolo de portieră. Cei doi Carpenter le-au făcut cu mâna și și-au văzut de drum. Cu o lună mai înainte, Debbie îi spusese lui Mike că se temea de Gore din cauza temperamentului lui.

Toni Ramsey lucra la club, lustruind încălțăminte pentru clienților. În 1982, afacerile cu petrol din Oklahoma erau încă înfloritoare. În zona orașului Ada, oamenii purtau încălțăminte elegantă. Uneori trebuia lustruită și Toni făcea rost de banii de care avea atâta nevoie. Îl cunoștea bine pe Gore. În noaptea aceea, la plecare, Toni a dat cu ochii de Debbie la volanul propriului automobil. Gore era în partea pasagerului, ghemuit lângă ușa deschisă, în afara mașinii. Stăteau de vorbă în ceea ce părea a fi o manieră civilizată. După toate aparențele, totul era în ordine.

Gore, care nu avea mașină, își rugase o cunoștință, pe nume Ron West, să-l aducă la Coachlight, unde sosiseră pe la unsprezece și jumătate. West comandase bere și se așezase, relaxându-se, în timp ce Gore umbla de colo-colo. Părea să cunoască pe toată lumea. Când s-a anunțat că era momentul să comande ultima băutură, West l-a tras de mânecă pe Gore, întrebându-l dacă voia să-l ducă și înapoi. Da, a spus Gore, așa că West s-a dus să-l aștepte în parcare. Au trecut câteva minute, apoi Gore a apărut în grabă și s-a urcat în mașină.

Au hotărât că le era foame și Gore a condus până la Waffler, un restaurant din centru, unde au comandat un mic dejun. West a plătit mâncarea, după cum plătise și băutura la Coachlight. Își începuse noaptea la Harold's,

un alt club la care se duse în căutarea unor parteneri de afaceri. În loc de asta, dăduse nas în nas cu Gore, care lucra acolo ca barman de ocazie și ca disc-jockey. Cei doi abia dacă se cunoșteau, dar când Gore îl rugase să-l ducă cu mașina până la Coachlight, West nu se îndurase să spună nu.

West avea o căsătorie fericită, era tatăl a două fete și, de obicei, nu stătea prin baruri până la ore târzii. Voia să se ducă acasă, dar nu mai scăpa de Gore, care devenea din ce în ce mai costisitor. Când au părăsit restaurantul, l-a întrebat unde își dorea să meargă. Acasă la mama lui, a spus Gore, pe Oak Street, la doar câteva cvartale către nord. West cunoștea bine orașul și s-a îndreptat într-acolo, dar înainte de a intra pe strada indicată, Gore s-a răzgândit pe neașteptate. După ce West îl plimbase cu mașina vreme de mai multe ore, intenționa acum să meargă pe jos. Era frig, temperatura fiind în scădere, și bătea un vânt aspru. Se apropia un front de aer rece. S-au oprit lângă biserica baptistă de pe Oak Avenue, nu departe de locul în care spusese Gore că locuia mama sa. El a sărit din mașină, a mulțumit pentru tot și a luat-o către vest.

Biserica era la peste un kilometru de apartamentul lui Debbie Carter.

Mama lui Gore locuia, de fapt, în partea cealaltă a orașului, nicidecum în apropiere.

În jurul orei două și jumătate dimineața, Gina Vietta era în apartamentul ei, împreună cu niște prieteni, când a primit două telefoane neobișnuite, amândouă de la Debbie Carter. Când a sunat prima dată, Debbie a rugat-o pe Gina să vină cu mașina până la ea și s-o ia de acolo, pentru că avea în apartament pe cineva, un musafir, care o făcea să nu se simtă în largul ei. Gina întrebat cine era și

ce căuta acolo. Conversația a fost întreruptă de niște voci înăbușite și de zgomotul unei lupte legate de folosirea telefonului. Gina s-a îngrijorat, pe bună dreptate, și a început să se gândească la cererea aceea ciudată. Debbie avea propria mașină, un Oldsmobile din 1975, și putea, cu siguranță, să o conducă, ajungând oriunde ar fi dorit. În timp ce Gina se grăbea să iasă din apartament, telefonul a sunat pentru a doua oară. Era Debbie, spunându-i că se răzgândise, că totul era bine în ceea ce o privea, că nu era nevoie să se deranjeze. Gina a întrebat din nou cine era oaspetele, dar ea a schimbat vorba și nu i-a spus numele. A rugat-o s-o trezească sunând-o în dimineața următoare, ca să nu întârzie la lucru. Era straniu, Debbie nu-i mai ceruse așa ceva niciodată.

Gina s-a hotărât să plece oricum într-acolo, dar s-a răzgândit. Avea oaspeți. Era foarte târziu. Debbie Carter își putea purta singură de grijă și, în afară de asta, dacă era cu un tip, nu dorea s-o deranjeze. S-a dus la culcare și, câteva ore mai târziu, a uitat să o sune pe Debbie.

Pe data de 8 decembrie, în jurul orei unsprezece și jumătate, Donna Johnson a trecut pe la Debbie, dornică s-o salute. Fuseseră apropiate în liceu, înainte ca Donna să se mute la Shawnee, la un ceas depărtare. Venise în oraș pentru o zi, să-și vadă părinții și să dea de urma unor prieteni. S-a repezit pe scara îngustă, exterioară, a apartamentului lui Debbie de deasupra garajului și și-a încetinit goana când s-a pomenit călcând pe cioburi de sticlă. Mica fereastră a ușii de la intrare era spartă. Din anumite motive, s-a gândit mai întâi că Debbie rămăsese încuiată pe dinafară și că fusese nevoită s-o spargă ca să poată intra. A bătut la ușă. N-a primit nici un răspuns. Apoi a auzit un radio cântând în interior. Când a răsucit

mănerul, a realizat că ușa nu era încuiată. A făcut un pas înăuntru și și-a dat seama că ceva nu era în ordine.

Micul salon era răvășit – pernele de pe canapea aruncate pe podea, haine împrăștiate peste tot. De-a curmezișul peretelui din dreapta, cineva mângălise, folosind un soi de lichid de culoare roșie, cuvintele „Jim Smith e următoru care o să moară“.

Donna a strigat-o de Debbie. Nu i-a răspuns nimeni. Se afla pentru a doua oară în apartament, așa că s-a grăbit către dormitor, continuând să-și strige prietena. Patul fusese mutat, deplasat brusc din locul lui, toate așternuturile fiind aruncate. A văzut un picior, apoi, pe podeaua din partea cealaltă a patului, a văzut-o pe Debbie – cu fața în jos, despuiată, plină de sânge, având ceva scris pe spate.

A înlemnit de groază, incapabilă să se miște, fixându-și în schimb prietena și așteptând să o vadă că respiră. Poate nu e decât un vis, s-a gândit.

A ieșit de-a-ndăratelea și s-a dus în bucătărie unde, pe o măsuță albă, a văzut și alte cuvinte mângălite și lăsate în urmă de ucigaș. Ar fi putut fi încă acolo, i-a trecut brusc prin minte, apoi a ieșit în fugă din apartament și s-a urcat în mașina. A condus în viteză până în josul străzii, spre magazinul de mărunțișuri în care a găsit un telefon, de unde a sunat-o pe mama lui Debbie.

Peggy Stillwell i-a auzit cuvintele, dar nu i-a venit să-și creadă urechilor. Fiica ei zăcea pe podea, goală, însângerată, nemișcată. I-a cerut Donnei să-și repete spusele, apoi a fugit spre mașină. Dar bateria era moartă. Amorțită de spaimă, a alergat înapoi, în casă, și l-a sunat pe Charlie Carter, tatăl lui Debbie și fostul ei soț. Divorțul lor, care